

Ei elämästä selviä hengissä.

Juice kuvailee lähdön lähestymistä niin, että ”pian on elokuu, ja minä olen viljaa”. Sen jälkeen

tulee lokakuu, jolloin ”muualla oon ennen kuin huomataan”.

Meillä jokaisella on kerran edessä oma lokakuumme. Ei elämästä selviä hengissä,

ei ainakaan ”kenenkään toisen kengissä eikä ainakaan missään jengissä”. Ei ole elämää

ilman kuolemista.

Eutanasia on suomen kielellä hyvä kuolema. Se olisi taivasosuus jo tässä ajassa niille,

joille elämä on kuolemaan johtavan sairauden ja siitä aiheutuvien sietämättömien

kipujen johdosta maanpäällinen helvetti.

Kun lääketieteen keinot elämän pidentämiseksi loppuvat ja tulee hyvästijätön aika, julkisiin terveystalveihin pitää kuulua tehokas kivuntorjunta ja arvokas, armollinen saattohoito. Eutanasian vastustajat antavat usein ymmärtää, että pelkällä saattohoidolla voidaan tuottaa jokaiselle ihmiselle hyvä kuolema. Aina ei niin tapahdu. Käytäntö osoittaa, että kaikkia kipuja ei ole mahdollista saada lääketieteen ja kemian teollisuuden parhaidenkaan keinojen avulla ihmisten hallintaan.

Kuolevien kivut, jotka liittyvät elintoimintojen rapistumiseen ja loppumiseen, saattavat olla hirveydessään sellaisia, että niiden kanssa ei kenenkään pidä joutua elämään. Silloin on viimeisenä keinona harkittava mahdollisuutta eutanasiaan, avustettuun

itsemurhaan tai terminaaliseen sedaatioon, joka on ihmisen vaivuttamista lääkeaineilla

ikuiseen uneen kysymättä hänen omaa tahtoaan.

Eutanasian on aina perustuttava asianomaisen omaan tahtoon. Eutanasia on

kuolinapua, jota ei saa antaa ilman, että asianomainen on itse ilmaissut tahtonsa kuolla.

Se pitää ilmaista todistettavasti joko ennalta kirjallisesti tai tilanteen ollessa päällä

toistuvasti suullisesti. Lisäksi on vaadittava kahden toisistaan riippumattoman

lääkärin todistus siitä, että kanssaihminen on joka tapauksessa lähestymässä

elämänsä loppua ja että kivut ja kärsimykset eivät ole kemiallisilla aineilla torjuttavissa.

Eutanasia on humaani vaihtoehto kärsivien ja kuolevien ihmisten vapaasti ilmaiseman oman tahdon toteuttamiselle. Eutanasiaa ei ole se, että sitä käytetään dementikkojen tai mielenterveyspotilaiden ”hoitoon”.

Siinä tapauksessa, että minä dementoidun, olen kirjoittanut hoitotahtoni: minua ei saa kytkeä yhteenkään elämää pidentävään letkuun. Lomake sitä varten löytyy Terveiden ja hyvinvoinnin laitoksen kotisivulta:

[www.thl.fi/fi\\_FI/web/fi/tutkimus/palvelut/hoitotestamenti](http://www.thl.fi/fi_FI/web/fi/tutkimus/palvelut/hoitotestamenti)

Mahdolliset kivut pitää torjua, ja jos se ei onnistu, toivon, että minua avustetaan

tekemään itsemurha. Jos en siihen enää kykene, toivon lääkintähenkilön saavan laillisen

mahdollisuuden hoitaa homma minun tahtoni mukaan. Pois puheet siinä tilanteessa

taposta tai murhasta!

Eutanasia ei kuitenkaan saa olla sellainen oikeus ja vapaus, että olisi kuoleman

supermarketteja, joista kuka tahansa voisi ostaa tarjouksessa olevan muodikkaan

kuolemistuotteen. Prosessin pitää olla laissa tarkasti säädelty niin, että se tarjoaa

aikaistetun vaihtoehdon ja arvokkaan poistumistien oman ruumiin sietämättömien

kipujen vankilasta.

Eutanasia on laillistettu Hollannissa, Belgiassa ja Luxemburgissa. Sveitsissä on

laillistettu avustettu itsemurha, joka ei ole rikos myöskään Suomessa. Meiltä ei

kuitenkaan löydy lääkäreitä, joilta julkisesti saisi siihen tarkoitukseen lääkeapua.

Sveitsistä ja eräistä USA:n osavaltioista löytyy.

Jos etsitään vaihtoehtoa eutanasiaille, käytännössä on tarjolla vain avustettu itsemurha.

Matkustaminen ulkomaille sitä varten on kallis ratkaisu ja tarjolla vain varakkaille ihmisille.

Miksi minä, ekonomi, kirjoitan asiasta nyt? Siksi, että pidän hyvän kuoleman laillistamista

jokaiselle kuuluvana kansalaisoikeutena. Se on koko yhteiskunnan asia, eivätkä siinä

keskustelussa ole osapuolia vain lääkärit ja papit.

Asia on monimutkainen ja vaatii vuoropuhelua ja omista mielipiteistä poikkeavien mielipiteiden kuulemistakin ja arvioimista. Niissä merkeissä olemme tänään (7.3) Ilkka Taipaleen kanssa julkistamassa kirjan "Eutanasia – puolesta & vastaan".



Siinä parikymmentä suomalaista ottaa kantaa eutanasiaan, toiset puolesta ja toiset vastaan. Mielestäni kirja on tasapainoinen kokonaisuus, josta vastaavat lisäksi kirjoittajat Timo Airaksinen, Claes Andersson, Martina Houtsonen, Eero Huovinen, Juha Hänninen, Aija Immonen, Antti Jääskeläinen, Marja Kohonen, Paula Kokkonen, Anto Leikola, Jussi Matikkala, Minna Pekola, Heikki Pälve, Ari Rinne, Päivi Räsänen, Heikki Salo, Merja Sankelo, Tuula-Liina Varis ja Maarit Österman.

Joukossa on lääkäreitä ja sairaanhoitajia, tiedemiehiä ja -naisia, filosofejia ja

oikeusoppineita, potilaita ja omaisia. Mielipiteet eutanasian laillistamisen puolesta

ja sitä vastaan ovat yhteensovittamattomia, mutta jokainen kirjoittaja on tosissaan.

Kirjan tekijänpalkkiot ohjataan syöpätutkimukseen.

Elämän vaikeimpiin asioihin, joissa ihminen on herkimmillään, kuuluu sen mietiskely,

miten kuolen, miten haluaisin kuolla tai miten en missään tapauksessa halua kuolla.

Tiedossani ei ole, mistä on peräisin (Raamatusta se ei ole) sanonta ”kärsi, kärsi

niin kirkkaamman kruunun saat”. Useimmat kuolemansairaat ihmiset eivät kilvoittele

kirkkaista kruunuista, sillä sellaisille ei ole heille kauan käyttöä. Kärsiä saa,

mutta ketään ei saa pakottaa kärsimään.

Arvon mekin ansaitsemme” kirjoitti Jaakko Juteini vähäväkisten oikeuksista

jo pari sataa vuotta sitten ja runosi demokraattisesta kuolemisesta näin:

Kello käypi estämättä,

vetämättä, vääntämättä.

Aika kivet, kalliotkin,

särkee maahan murtuvaiset;

kalma nääntää korkeimmatkin,

linnoissansa loistavaiset.

Luut ne lujat hajoittaapi,

säädyt yhteen sekoittaapi.